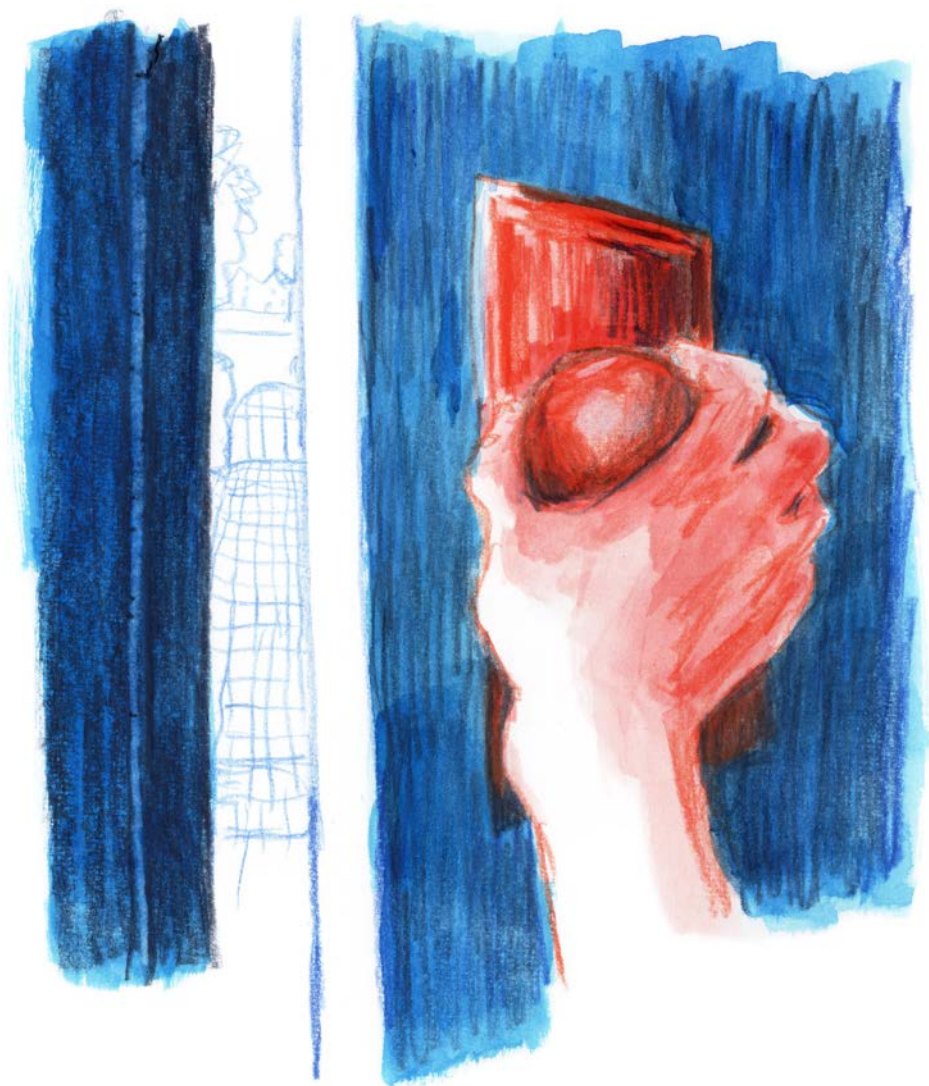

NAAR BUITEN

Ik sta bij de voordeur, met mijn hand op de deurknop. Binnen. Nog steeds binnen! Ik durf de deur niet open te doen. Ik durf niet naar buiten te gaan. Hoe kan dat? Als ik game, durf ik ALLES. Dan spring ik uit helikopters, ren over bergen, vlieg over oceanen en werelddelen, alsof het niets is. En ik schiet op alles wat beweegt. Ik ga tekeer als een beest. Best wel angstaanjagend, al zeg ik het zelf. En nu sta ik hier, als een klein kind, met knikkende knietjes bij de voordeur. Bang om weg te lopen, uit mijn eigen huis. Maar het MOET. Ik kan hier niet blijven, na wat mijn ouders hebben geflikt. En wat kan er nou helemaal gebeuren als ik naar buiten ga? Er kan iemand staan, die me meteen neerknalt zodra ik de deur opendoel. Neeeee, dat kan niet! Dit is geen game. Ik kan een hartaanval krijgen, van de zenuwen. Haha, dat is echt té dramatisch. Smoesjes, om niet naar buiten te hoeven. Kom op nou! Niet zo slapjes! Moed verzamelen! Sterk zijn!

Ik sjoer de rugzak hoger op mijn schouders en haal diep adem. In door je neus ... uit door je mond ... pffffff. Daar gaat ie dan. Ik doe de deur open en stap naar buiten.